מערת המלך ארתור

בכפר קטן של ויילס חי פעם בחור צעיר בשם איוונס. הוא התפרנס כעוזרו של הרופא המקומי. אך הרופא שילם לו שכר זעום ולכן איוונס החליט לעזוב את הכפר הקטן ולחפש את מזלו בעיר הגדולה לונדון. שם, האמין, בוודאי ימצא פרנסה טובה יותר.
בוקר מוקדם אחד הוא נפרד מהרופא ויצא לדרך. בכיס החזיק כיכר קטן של לחם ועוד כמה פרוטות. הוא הלך במשך כל הבוקר ולקראת צהריים החליט לנוח. מצא סלע גדול, התיישב בצלו, הוציא את הלחם ואכל.
לרגלי הסלע צמח שיח אגוז צעיר.
איוונס הוריד ממנו ענף ישר וחזק, ועם מקל הליכה הזה המשיך בדרכו ללונדון.
עם המקל היה קל יותר ללכת. איוונס הלך מהר ושרק מנגינה כלשהי בדרך.
בסוף הגיע לשערי העיר. עבר את השער והתקדם עד לנהר. עמד על החוף והסתכל על הספינות והסירות הרבות שעל המים.
פתאום ניגש אליו איש זקן קטן, בעל זקן לבן שהגיע לו עד החגורה. הזקן נעמד והסתכל על איוונס.
איוונס, מופתע ממבטו של הזקן, החליט לשוחח לשם נימוס.
"לדעתי לונדון היא עיר יפה" אמר.
"אכן ישנו מי שחושב כך, ישנו" ענה הזקן ונע בראשו "ואתה לשם מה באת הנה?"
"לחפש את מזלי. אמרו לי כי בלונדון אפשר למצוא עבודה טובה."
הזקן הביט עליו במבט חודר ולאיוונס

נעשה לא נעים. רגע עוד שתק הזקן
ואחר כך אמר:
"אם אתה רוצה לעבוד, למה ללכת כל
כך רחוק? תחזור למקום בו חתכת את
המקל שבידך."
"המקל? מה זה שייך למקל?"
"לא שייך? איפה הורדת אותו?"
"ומה זה עניינך?" קרא איוונס שהשיחה
כבר הרגיזה אותו, ורצה ללכת הלאה.
הזקן נראה לו שיכור או משוגע.
"ענייני הוא" המשיך הזקן בשקט
"שבמקום הזה מוסתרות ערמות זהב
וכסף, וכלים מלאי אבני חן."
"זהב? אבני חן? ואפשר למצוא
אותם?"
"תוכל, כמובן, אם תחזור למקום בו
הורדת את המקל. אתה זוכר את שיח
האגוז?"
"שצומח לרגלי הסלע הגדול? זוכר."
"זה לא סלע רגיל. שמעת על המלך
ארתור?"
"בוודאי שמעתי. סיפרו לי הרבה על
המלך והאבירים שלו. הם חיו מתישהו
בוויילס, אך מתו כבר מזמן."
"הם לא מתו אלא ישנים. מאות מהם
ישנים במערה שתחת הסלע הזה.
וסביבם אוצרות שלא ניתן לספור."
עיניים של איוונס נפתחו לרוחה:
"הייתי רוצה להגיע לאוצרות האלה.

אמור לי מהר, אישי הטוב, האם בן תמותה פשוט יכול להיכנס לסלע הזה שבו ישן המלך ארתור עם האבירים שלו?"
והזקן ענה באיטיות:
"יכול גם יכול, אבל זה לא פשוט. תסכים שאבוא אתך. בלעדי לא תצליח להגיע לאוצר."
הדרך חזרה לוויילס נראתה לאיוונס ארוכה מאוד. הזקן שתק ולא ענה על שאלותיו, כך שאיוונס לא למד דבר. בסוף הם הגיעו למקום בו נח איוונס בפעם הראשונה בדרך ללונדון.
"הנה השיח" אמר איוונס והראה לזקן את האגוז הצעיר "ראה, החתך עוד טרי. כאן חתכתי את המקל."
הוא הסתכל על הסלע וראה שהוא חלק לגמרי, אין אף סדק, אף חריץ עליו.
"בוא אחריי" אמר הזקן "ותעשה בדיוק כפי שאני אומר, כי אחרת רע יהיה. זה מעשה מסוכן."
הוא הזיז לצדדים את ענפי שיח האגוז ושם הופיע נקיק. הם נכנסו פנימה וירדו במעבר צר. במרכז המעבר, תלוי על שרשרת, נראה פעמון כסף ענקי. "בזהירות" הזהיר אותו הזקן "שמור שלא תיגע בו."
הם השתחלו ליד הפעמון, והלכו לאורך המעבר, עד שהגיעו לאולם ענקי. נשימתו של איוונס נעצרה - כי המראה היה מופלא אך מפחיד. האולם היה מלא אבירים ישנים. בשריונים מבריקים, חגורים בחרבות, הם ישבו סביב שולחן ארוך, ונראו שקועים בשינה עמוקה. אחדים השעינו את ראשם על השולחן, אחרים נשענו על גב הכסא, שניים או שלושה שכבו ישר על הרצפה. באולם אפשר היה לשמוע את הנשימה הקצובה שלהם. איוונס הסתכל סביב וחיפש ביניהם את המלך.

ואמנם בראש השולחן, על כסא עם משענת גב גבוהה ישב אביר בעל ארשת פנים מלכותית. על השולחן עמדו כוסות זהב, קערות, על החרבות נצצו אבני אודם ויהלומים.
"אפשר לקחת מזה?" לחש איוונס.
"לא! לא! אסור לגעת באוצרות האלה. הם חייבים להישאר כאן, כל זמן שהמלך ארתור ישן. אבל תסתכל כאן" הצביע הזקן בידו "יש כאן עוד משהו. מזה תוכל לקחת."
ואיוונס ראה ערמה שלמה של מטבעות זהב וכסף. הוא נמשך אליה כל כך שהזקן היה צריך לעצור אותו.
"האבירים ישנים עכשיו, אבל הם יכולים להתעורר, ואז תבוא עליך צרה. נחזור עכשיו, אבל תקפיד לא לגעת בפעמון. אם האבירים ישמעו, הם יתעוררו ואז לא תצא מכאן חי."
"אל פחד, לא אגע."

"לא תיגע אם לא תתפתה לחמוד. אבל אם תיגע, הפעמון יצלצל, יעיר את האבירים ואחד מהם ישאל 'האם יום כבר?' ותענה לו מהר 'תישנו, ליל עדיין', והם יחזרו לישון. אבל עכשיו

נפרד. עלי לעזוב. אל תשכח מה שאמרתי לך."
והזקן נעלם כאילו כלל לא היה.
איוונס לא הבין לאן הוא הלך, אבל לא

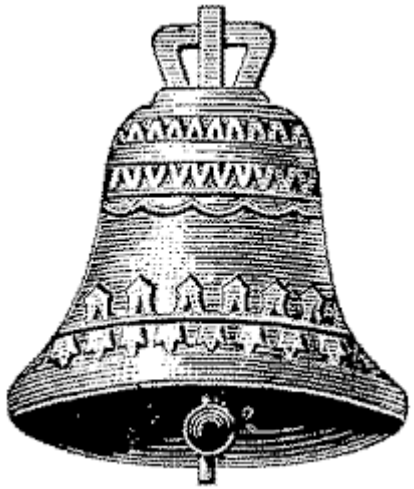

שבר על כך את ראשו. מה זה חשוב? הוא ניגש לערמת המטבעות, לקח חופן, נהנה מהברק שלהם. שם אותם בכיס כי לא היה לו מקום אחר, לקח עוד חופן או שניים והסתובב בצער – ערמת הזהב לא קטנה.
הוא חזר דרך האולם תוך מבט זהיר על האבירים. פחד להפיל מטבע או למעוד ורק הצטער שיכול היה לקחת כל כך מעט מטבעות זהב.
בסוף הוא עזב את האולם בלי להעיר את האבירים. הוא עבר בזהירות על יד הפעמון, אך מטבע אחד החליק מידו ונפל על הרצפה. איוונס התכופף להרים אותו ובכתף נגע בפעמון.
צליל עמוק, נקי, מילא את המעורה.
שני אבירים הרימו את ראשיהם. איוונס מבוהל ראה איך הם קמים מכיסאות שלהם. "האם יום כבר?" שאל ואחד מהם.
"תישנו, ליל עדיין" מלמל מהר איוונס.
האבירים ירדו שוב על הכיסאות ועיניהם נעצמו שוב.
קול הפעמון נדם. עכשיו שמע איוונס שוב את הנשימה הקצובה של האבירים ודפיקות חזקות של הלב שלו.
בסוף הוא הגיע למוצא המערה ולא זכר

איך יצא החוצה. הוא פתח את כפות ידיו ומטבעות זהב נפלו על הארץ. הפך את הכיסים וכמו מוקסם הסתכל על הזהב הנשפך.
"הנה העושר שלי. הוא יספיק לי לחיות עד סוף ימיי."
בית יפה בנה לו איוונס תמורת הזהב של המלך ארתור, והתחיל לחיות ביד רחבה, לא ויתר לעצמו על שום גחמה. הזהב נמס מהר, אך הוא התנחם בכך שתמיד יוכל לחזור למערת המלך ארתור, ולקחת זהב כמה שרק ירצה. עברו שלוש שנים ומחצית הזהב כבר התפזרה. לעתים כל פעם קרובות יותר נזכר איוונס בערמת מטבעות הזהב המונחת לרגלי המלך במערה.
"לקחתי כל כך מעט זהב" קילל את עצמו "אך לא היה לי מקום אחר אלא רק הכיסים. צריך לחזור לשם עם שק, לא, מוטב עם שני שקים."
כל כך משכה אותו המחשבה על המערה והזהב, שהחליט לא לחכות עד שכל הזהב ייגמר. ויום אחד עלה על סוס, לקח אתו שני שקים גדולים, הרבה אוכל, ורכב עד הסלע הגדול. בדרך נזכר באותו היום שבו הלך רגלי ללונדון, עם כיכר לחם קטן בלבד, כשבכיסו רק פרוטות בודדות.
הוא הגיע לסלע, מצא את פתח הכניסה, השתחל בזהירות ליד פעמון הכסף, וניכנס לאולם הגדול. שם היה הכל כמו שלוש שנים קודם. המלך ארתור והאבירים שלו ישנו בשינה עמוקה, וערמת הזהב והכסף לא פחתה.
איוונס שם את ידו בערמת המטבעות והתחיל להעביר אותם לתוך השקים. איזה מזל זה. עכשיו הוא יהיה האדם העשיר ביותר בעולם! בסוף הוא מילא את שני השקים. כל כך כבדים היו,

שלא הצליח להרים אותם מהרצפה. נאלץ למשוך אותם, וגם זה היה קשה מאוד. בלית ברירה איוונס משך את השקים מהאולם ובמעבר התיישב לרגע כדי לנוח. התעייף וקשה היה לו עכשיו לנשום. ואז נשמע רעש כאילו אחד האבירים התחיל לנוע.
"צריך מהר להסתלק מכאן" חשב איוונס ושוב משך את השקים, אך תוך כדי המשיכה ראשו נגע בפעמון.
הפעמון הוציא צליל חזק, רם יותר מהפעם הקודמת. נדמה היה לאיוונס שכל הסלע התמלא בצלצול. עשרות אבירים הרימו את ראשיהם בבת אחד.
"האם יום כבר?" קראו. ואיוונס מרוב פחד שכח את מילות התשובה הנכונות.
"לא, לא" צעק "עוד לא יום!"
האבירים התנפלו עליו והתחילו להכות אותו. מכות רצח הכו. הוא כבר שכח איפה הוא, נדמה היה כי כל עצמותיו שבורות. כמעט מת זרקו אותו החוצה מהמערה.
כמה זמן שכב איוונס בלי הכרה, אין לדעת. התעורר לא בטוח שנשאר חי. איכשהו עלה על הסוס וחזר הביתה. מאז רגל אחת שלו קצרה יותר.
מהר מאוד גם יתר הזהב התפזר והוא נאלץ לחפש עבודה. למערת המלך ארתור הוא כבר לא חזר.

האבירים ישנים שם בשלום, ויחד אתם אוצרות לאין ספור.